

ÖZCAN KARABULUT

AŞKIN
HALLERİ

ÖYKÜ

❤
CAN

2.
BASKI

ÖZCAN KARABULUT
AŞKIN
HALLERİ

Can Yayınları 1064

© 2000, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2000

2. basım: Temmuz 2011

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0001-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

ÖZCAN KARABULUT
AŞKIN
HALLERİ

ÖYKÜ

Özcan Karabulut'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Belki de Kaybeden Zaman, 1998

Baştan Sona Yalnızlık, 1999

Hüzünle Bazı Günler, 2000

Amida, 2008

ÖZCAN KARABULUT, 1958 yılında Adana'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde istatistik okudu. 1979-1982 döneminde ODTÜ Edebiyat Kulübü'nün, 2001-2003 döneminde kurucularından olduğu Edebiyatçılar Derneği'nin başkanlığını yaptı. 2009-2011 yılları arasında Türkiye PEN Merkezi 2. Başkanlığı görevinde bulundu. Ankara Öykü Günleri'nin kurucusudur. Uluslararası PEN Yazarlar Örgütü'nün 68. Kongresi'nde kabul edilen 14 Şubat Dünya Öykü Günü'nün fikir babası ve başlatıcısıdır. *Hüzünle Bazı Günler*, *Baştan Sona Yalnızlık*, *Belki de Kaybeden Zaman*, *Aşkın Halleri* adlı öykü kitapları ile *Amida*, *Eğer Sana Gelemezsem* adlı romanları yayımlandı. Bursa Yazın ve Sanatçılar Derneği BUYAZ tarafından 2009 yılında Onur Ödülü verildi. *Gece*, *Bir Otel Odasında*, *Rojda*, *Ayna Yazıları*, *Kont'un Köpekleri* adlı öyküleri Uluslararası PEN'in Diversity Projesi çerçevesinde üç dile çevrilerek yayımlandı. Öyküleri Arapça ve İspanyolcaya çevrilen Karabulut'un iki öykü kitabı Bulgarca ve Makedoncaya çevrilmektedir. *Düşler Öyküler* ve *İmge Öyküler* dergilerini çıkardı.

İçindekiler

Rojda	11
Ayna Yazıları	19
Kont'un Köpekleri	27
Ari�lle Adında Biri	33
Silvia'yı Sevmek	49
Deęil mi Zo�?	55
Sevgilim Kybele	69
Ne Bir Eksik Ne Bir Fazla	75

ROJDA

“İnsan olan aşkın gittiği yere kadar gider; bizim ona tanıdığımız sınırlardan başka sınırları yoktur.”

ITALO CALVINO

İlk kez bir fotoğraf stüdyosunda güzelliğinin farkına vardım, sonra da hiç iflah olmadım. Daha önceleri de gördüğüm oluyor, üniversitedeki hocalarından, derslerinden, öğrenci olaylarından konuşuyorduk. Bazen bir sanat etkinliğinde, bir kokteylde karşılaşıyor, bazen çay kahve içtiğimiz kitapçılarda masalarında laflıyorduk. Biz büyüklerin büyülü dünyasını tanımaya çalışıyor, susuyor, gülümsüyor, bulunduğumuz ortamların havasını soluyordu. Bense salvo atışlarla yeni üyemizi tanımaya çalışıyordum. Bu daha çok, bir ağabeyin küçük kız kardeşine takılması gibi bir şeydi. Annesi hep yanında oluyordu. Kart horozlardan yavrusunu korumaya çalışan anaç tavuk, ortalıkta pembe gülücükler dağıtarak dolaşılıyor, yakından uzaktan bir tehlike belirdiğinde pürdikkat gözlerini dikeyiyor, geriliyor, geriniyor, hızlı kanat çırpışlarıyla silahını gösteriyor, çaresiz kaldığında yavrusunu düşmandan uzaklaştırıyordu. Varlığımla anaç tavuğa ve yavrusuna güven veriyor, yabancılara kapalı mekânlarına

elimi kolumu sallayarak giriyor, geç vakitlere kadar içiyor, eğleniyorduk. Ardımda gezip tozmuşluğum, yaşa-mışlığım, doymuşluğum, hareketlerimde ellisine yaklaş-mış bir adamın rahatlığı ve olgunluğu vardı. Biraz aksi olduğum söylenebilirdi, iyi kötü maceralardan geldiğim, sözümü sakınmadığım; ama henüz bir yanlışım duyulma-mıştı. Bir kadının peşine düşmüşlüğüm, içip dağıtmışlı-ęım görülmemişti. Kendime göre bir yerim, yapılacak işlerim, büyük olmasa da hedeflerim vardı. Bir erkeğin kadına ihtiyaç duymasından daha doğal bir şey olamaz. Hava gibi, su gibi, ekmek gibi bir şey bu. Kimi zaman yaşı yaşıma, dünyası dünyama yakın kadınlarla oluyor, genellikle aşktan uzak birliktelikler yaşıyordum. İki yor-gun insan birbirine arkadaş, anlayışlı birer eş, geçinip se-vişip gidiyorduk. Ama galiba, insan yaşlandıkça genç ka-dınlara daha çok ihtiyaç duyuyor. Hele bir şeyler yazıp bir şeyler çiziyorsanız, herkesten, her şeyden çok! Bu duygunun farkındaydım, ama hiç bu kadar yakıcı biçim-de hissetmemiştim. Gönlümü anaç tavuğa değil, yavru-suna kaptırmıştım.

O günü kolay kolay unutamam. Bir cumartesiydi, aylardan marttı, ortalık günlük güneşlikti ve haziranda ölmek için vakit daha çok erkendi. Objektifin karşısında poz veriyordum. Spotlar yanıp sönmeye başlamıştı. İki fotoğraf karesi arasında şarabımı yudumluyor, fotoğraf-ımla şakalaşılıyor, gülümseyerek, sigara içerek, farklı pozlar vermeye çalışıyordum. Karanlık odadan çıkmış, bir nazlı ceylan gibi yanımıza süzölmüştü. Güneydoęu Anadolu'nun yerel motifleriyle bezeli giysilerin içinde çok güzel, sıradışıydı. Nereden bulup buluşturmuşsa, in-ce boynunda kolyesi, ayağında halhalı vardı. Yüzü Raqu-el Welch'in ilk filmlerindeki yüzüne benziyordu. Yok yok, güzelliğini bir isyan gibi dünyaya haykıran bir Kürt kıızıydı. Bir köşede unutulmuşluğuna başkaldırıyor ol-

malıydı. Bizimle stüdyoya gelen o solgun küçük kız gitmiş, yerine bambaşka genç bir kadın gelmişti. Güzelliğinin farkındaydı, hınzırca gülümsüyordu. Gözlerime inanamıyordum. Kimse gözlerine inanamıyordu. Bir elimde sigara, bir elim başımda donup kalakalmıştım. Ne zaman yer değiştirdik, o ne zaman objektifin karşısına geçti, dalıp gitmişim. Ayakta öylece izliyordum. Spotlar genç konuğumuza vuruyor, onu alımlı kılıyor, yönümü gösteren bir yıldız gibi parlıyordu. Bir düşün mü görüyordum, yoksa ağır bir yükün altında mı eziliyordum ya da çaresiz bir yazgının çekim alanına mı giriyordum, bilemiyordum. Arkadaşlarımla konuşurken kendime gelmekte zorlandım. Kızlara çıktım, kuşlara ağaçlara karıştım, güneşte ısındım. Adını heceledim. Rojda adının ona çok yakıştığını düşündüm.

Gündüzüm gecem Rojda'yla geçiyordu artık. İçkiler, konuşmalar, arkadaşlar eski tadını yitirmişti. Akşam masalarından uzaklaşıyor, uzun yürüyüşlere çıkıyor, odama, kitaplarıma, karakalem eskizlerime kapanıyor, kafamı karıştıran kızıdan kurtulmak için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ne yaparsam yapayım, Rojda tehlikeli bir macera gibi kendine çekiyor, günler geçtikçe unutacağım yerde içimi kaplıyor, ona bağlanıyordum. En güzel çiçekler neden uçurumların kenarlarında açar, daha iyi anlıyordum. Uçuruma yuvarlanmak bir şey değildi de, bu yaştan sonra ite çakala maskara olurum korkusu, en kötüsü de duygularımın karşılığını bulamama olasılığı canımı sıkıyordu. Rojda'nın annesini, dostlarını kaybetmek istemiyordum; Rojda üzülün, bir rezalet çıksın hiç. Hayatım tehlikelerle geçmiş, her dönem çılgın koşuşturmaların içinde bulmuştum kendimi. Ardımda büyük savaşlarım, önümde rahat, sessiz bir hayat duruyordu. Hayatımın oyununa, karşıma çıkan oyunculara, bana düşen rollere alıştım. Rojda'yı tanımasam, bu

böyle sürüp gidebilirdi. Gerçi yaşımın, annesiyle arkadaşlığımın çizdiği sınırlar elimi kolumu bağlıyordu ama, içimdeki ses, hayatın bozup yeniden koyduğu kurallar, birbirinden kesin çizgilerle ayrılan sınırları aşmam gerektiğini söylüyordu. Üniversiteli kız beni başka bir role soyunmaya zorluyor, harekete geçmem için kışkırtıp duruyordu. Rojda heyecanını yitirdiğim ilişkilerin yeni bir başlangıcı olabilir miydi? Çocuğum yaşında bir kıza tutularak felaketimi mi hazırlıyordum?

İçinde sonbahar yaprakları gibi savrulduğumuz şu kent, üç-beş kişilik adalarımızda küçük mutluluklarla avunduğumuz şu insanlar, yalnızlığı, ölümü yüzümüze çarpan şu şarkılar... Ömrümüzün son duraklarında hüznün başka bir şeydi oysa, ölümün kıyısında yalnızlık bambaşka. Her zamankinden çok başka bir şeydi mutluluk. Benim için, bizim gibiler için, masum güzelliğinin kendisinden öteye açılan kapılar olduğunu Rojda bilemezdi ki... Rojda güzel, bakışları büyüleyici, hayatsa duygularımız, arzularımız kadar bencil ve acımasızdı. Her şeye karşın, onunla olma arzusu aklımı başımdan alıyor, gözümü karartıyordu. Duygularım kabul etmeye yanaşmasa da, mantığım, yazgımın da sınırlarını zorladığımı söylüyordu. Birlikte oldukça, ona baktıkça, bu düşünceleri kafamda evirip çevirdikçe, insan intiharına nasıl adım adım yaklaşır, görebiliyordum. İçimdeki delikanlı kendini hissettirmiş, gençlik yıllarımdaki heyecanı yakalamıştım. Ölümüne de mal olsa ilk günahı işlemeliydim. Artık daha fazla dayanamazdım: Hayatımda bir kere olsun, bu hikâyeyi yazacaktım.

Günler geçip gidiyor, Rojda'yla baş başa kalmak için fırsat kolluyordum. Fırsatçı konumda olmak beni kahretdiyordu ama, Rojda tutkusunu söküp atamıyordum içimden. Onu göremediğim günlerde annesinden haberler alıyordum. Kızının beni sorduğunu, eğer ben varsam

arkadaş toplantılarına, gezip tozmalara, akşam yemeklerine gelebileceğini öğreniyordum. Bu hoşuma gidiyor, Rojda'yla birlikte olmak için cesaretimi artırıyordu. Ne var ki, onunla hiçbir zaman baş başa kalamadık. Kırk yaşlarında, ne güzel ne de çirkin olan, boyu kilosu orantılı, yüzü sevimli, kesinlikle iyi niyetli, iyi niyetli olduğu kadar kendisini dostlarına feda etmeye hazır kadınla, ben ve Rojda hep birlikte olmak zorunda kaldık. Hayat bana başka bir rol vermekte ısrarlıydı. Oysa baba ya da ağabey rolünü oynamak istemiyordum. Bu role isyan ediyor, kendime en iyi rolü, arkadaşşıma en kötü rolü verirken, hayat kadar acımasızlaşıyordum. Rojda'nın rolünün de annesinden aşağı kalır tarafı yoktu. Bir an için Rojda'nın benden hoşlandığını düşünsem bile, o da iki ateş arasında kalacak ve ateş düştüğü yerde hepimizi birden yakacaktı. Birkaç kez onlardan uzaklaşmayı, işimle evim arasında düz bir yolda yürümeyi, anıların, yüzlerin, seslerin arasında kaybolmayı denedim. Ancak ne yaptıysam, stüdyoda çekim alanına girdiğim kızın sessiz çağrısına karşı koyamadım.

Bir akşamüstü Rojda'nın annesiyle buluştuk ve her zaman oturup bir şeyler içtiğimiz mekânları dolaşmaya başladık. Uzak aşklarla hayatın gerçekleri arasında kıvrıyor, umudun, hüznün içinden konuşuyorduk. Geçmişimi, geleceğimi, bütün varlığımı akşam sularının akıntısına bırakmıştım. Hayatımda yapmadığım yanlışları yapabileceğimi hissediyordum. Her şeyi herkesle yinelemenin verdiği o yapışkan sıkıntı. Tuhaf meraklarımızla, yapışık kardeşler gibi yaşadığımız saplantılarımız. Yorgunluklarımız. Bir işe yaramadığımız duygusu. Anlaşılmazlıklarımız. Geceler karanlık bir örtü gibi gözlerimize inerken, işte bu da bitti, öldün gitti der gibi derin uykulara yatmalarımız. Rojda tekdüze, sancılı bir hayatın içinden göz kırpyor, tertemiz güzelliğiyle ayaklarımı yerden

kesiyordu. Uzun bir zamandır yaşamadığım melankolinin kanatları arasındaydım. Yapmak istediklerimle yapmak istemediklerim arasında, ince bir çizginin her iki yanında dolaşıyordum. Arkadaşımın parmakları yüz çizgilerimi keşfediyor, dudakları gözyaşları pınarında kurumuş gözlerimi öpüyordu. Bu şefkatli ellere, beni arzulayan sabit bakışlara direnemem diye korkuyordum. Karşımda çekici bir kadın duruyordu, ama tükenmez bir arzuyla başımı döndüren, tepeden tırnağa beni harekete geçiren kızıydı. Öylece sessiz kaldım, bir kaplumbağa gibi kabuğuma çekildim. Nereye yuvarlanırsam öyle tostoparлак yuvarlanacaktım. İçtim, daha çok içtim. Sonra geceyi birayla bitirmek için evine gittik. İnce geceliğiyle Rojda karşıladı bizi. Ben heyecanlandım. Annesi kaygılandı; yatması için Rojda'nın odasına gitmesini istedi. O gitmemekte direndi. Annesi karşıma, kızı gelip yanıma oturdu. Biralara yerine nedense kanyak açıldı, nedense annesi her şeyi anlamış, olacaklara itiraz etmeyecekmiş gibi geldi.

Bütün ayrıntılarıyla anımsıyorum. Rojda yanımda kanyak içeriyor. İçtiğimiz içkilere, yaşadığımız yıllara yetişmek istercesine, kanyagını her bitirişinde bardağına yenisini dolduruyor. Ona az iç diyorum ama çok içmesi hoşuma gidiyor. Ben de çok içiyorum, annesi de. Artık ne olacaksa olsun diyorum. Bir an Rojda'nın bana ağabey demediğini fark ediyorum. Yaşasın, Rojda adımla sesleniyor! Sıfatlarımdan, yaşımdan başımdan kurtulduğum için çok mutluyum. Rojda için umutlanıyor, annesi için kaygılanıyorum. Zavallı arkadaşım, oturduğu koltukta kıvranıyor, birden çok şey için acı çekiyor olmalı. Odalara girip çıkıyor, mezelere, içkilere uzanıyor, bir süre gözden kayboluyor, başımızda dikiliyor, ne yapacağını bilemez bir halde dolaşiyor. Aldırmıyor görünüyor. Rojda'nın saçları yüzümü yalıyor. Titreyen parmaklarımı

uzatıp Rojda'ya dokunmak, saçlarının kokusunu içime çekmek istiyorum. İçtiği son kanyaktan sonra bana doğru yaklaşıncı, eski bir sömürgeci gibi kolumu Rojda'nın omzuna atıyorum. İçim bir hoş oluyor. Yine de kafamdaki savaşı anlatamam; ataklarla geri çekilmeler, kaleleri fethetmelerle cesetlerimi toplamalar arasında gidip geliyorum. Acıyla kıvranan kadının tepkisini görmemek için gözlerimi kapıyorum. Bana saatler gibi gelen birkaç dakika geçiyor. Gözkapaklarımı aralayıp gözlerimi Rojda'nın annesine dikiyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Bana bakıyor, ne dost ne de düşman gibi, öylece, gözlerini kaçırmadan. Kötü, bu çok kötü! Benden tiksindiğini söylemesini bekliyorum. Çok sinsi olduğumu söylemesini. Kararlıyım; ne olacaksa olsun, öyle ya da böyle, ip incel-diği yerden kopsun! Irz düşmanlığıyla suçlasın, evinden kovsun... Rojda'nın saçlarını okşuyor, parmaklarımı sırtında, ensesinde, kulak memesinde gezdiriyor, annesini izleyip tepkisini bekliyorum. Allah aşkına bir şey yapsın; ya bir şey söylesin ya odasına kapansın ya da çıkıp gitsin! Yo, odasına kapanmasın, çıkıp gitmesin de, bir şey söylesin. Nasıl söylerse öyle anlayacağım: Irz düşmanını ırz düşmanı, soysuzu soysuz! Bana alçak desin, bok herif desin, ama karşımda susmasın!

Dışarıda gün ağarıyor. Oturduğumuz koltuklarda donup kalmış olmalıyız. Üç kişinin sessizce oturmakta olduğu bu görüntü, etime batmış bir kıymık gibi canımı acıtıyor. Derken, ne oluyorsa oluyor, Rojda odasına kaçıyor, annesi gelip yanıma oturuyor. Korku dolu gözlerle, o bizim çocuğumuz diyor. Yanlış duymuyorum: O bizim çocuğumuz! O bizim vatanımız, o bizim umudumuz der gibi çıkıyor sözcükler ağzından, hedefi şaşırmayan kurşunlar gibi beynime saplanıyor: O bizim çocuğumuz! Arkadaşının kız çocuğunu çalarken suçüstü yakalanan bir hırsızın ruh hali içindeyim. Soğuk soğuk terliyorum.

Çağdaş öykücülüğümüzün önemli isimlerinden Özcan Karabulut, akıcı anlatımı ve zengin gözleme dayanan öyküleriyle öne çıkıyor.

Aşkın Halleri, temel izleği aşk olan öykülerden oluşuyor. Ancak, Özcan Karabulut'un çoğu öyküsünün aksine, buradaki öyküler, siyasal artalan üzerine oturtulmamış; siyasal söylem taşıyor, yalnızca aşkı ve aşkın değişik ortamlardaki değişik hallerini dile getiriyor. Kitabın ilk ve en etkileyici öyküsü "Rojda"da olduğu gibi, umutsuz bir aşk olabiliyor anlatılan, ya da son öyküde olduğu gibi tükenmiş ama bitirilemeyen, bitirilmek istenmeyen bir evliliğin çıkarılan hesabı. Terk edenin de terk edilen kadar mutsuz olduğu ilişkiler. Otel odalarında, ıssız sokaklarda yaşanan yasak aşklar. Karşılıklı aynalar gibi iç içe geçen, birbirine yansıyan, ruhunun ikizini taşıyan kadınlar. İmgelemde doğan, büyüyen hayal kadınlar. Düşsel kadınlarla gerçek kadınların, umarsızlıkla umudun, pişmanlıkla coşkuların, bağlanmalarla kopmaların bir araya getirildiği, yoğrulduğu, herkesin tattığı ya da tatmak istediği tutkulu aşklar var *Aşkın Halleri*'nde. Yıkımlar da var, acılar, hayal kırıklıkları da, terk edişler, terk edilmişler, ihanetler de. Aşkın halleri kadar insanlık halleri de...

ISBN 978-975-07-0001-9

9 789750 700019